

Hensigt at gøre det. Det er min Overbevisning, at den Dag vil komme, hvor man vil forstaa Rigtigheden, ja Nødvendigheden af, at alle de, der virkelig ville fremme den samme Politik og ville støtte den Regering, der er udgaaet af denne Politik, komme trods alle lokale og personlige Stridigheder, trods al Bitterhed fra Fortiden til at slutte sig noget nærmere sammen, end de gøre nu. Der bliver saa vist fælles Modstandere nok baade til den ene og den anden Side. Jeg har en saa bestemt Tro paa, at dette vil komme og vil komme, naar Udviklingen kræver det, at jeg vil anse det for ganske overflødig og ganske urimeligt at gøre noget som helst Skridt for at fremme det. Jeg vilde heller ikke en Gang anse det for ønskeligt, at det kommer, før der er en fuldstændig klar Erkendelse saavel fra den ene som fra den anden Side af, at et saadant Skridt er rigtigt. Naar denne Erkendelse en Gang melder sig — og det vil den sikkert — saa er Øjeblikket der, men heller ikke før.

N. C. Christensen: Den ærede Krigsminister nedlagde Indsigelse imod den af mig brugte Udtalelse, at det erkendes vist af alle, at de militære Udgifter ere af den Beskaffenhed, at de ere vanskelige at forsvare. Det bedste Bevis paa, at det imidlertid forholder sig saaledes, det er, at man fra Regeringen og Regeringspartiets Side gør fortvivlede Anstrengelser for at bevise, at de ere blevne nedsatte under deres Regering. — Angaaende den af mig paatalte Sag om Militærets brutale Optræden Nytaarsaften i Aalborg, oplyser Krigsministeren, at en Stabskrisret har frifundet Premierløjtnant Poulsen for den mod ham rejste Tiltale af Arbejdsmand Akselsen. Det samme oplyste jeg, men jeg tilføjede, at jeg ansaa denne Dom for uretfærdig, idet der ikke er oplyst noget som helst om, at Akselsen har gjort sig skyldig i nogen Handling, der berettigede hans Arrestation. Det eneste Akselsen har forbrudt, er, at han paa Løjtnantens Opfordringer om at „passere Gaden“ svarede, at han skulde en anden Vej, og det anser jeg ikke for Grund til at arrestere ham. Naar der desuagtet er sket Arrestation, og han under Arrestationen har faaet sit Tøj ødelagt, mener jeg, at der tilkommer ham Erstatning. For Snedker Carl Petersens Vedkommende oplyste Krigsministeren, at menig af 30te Bataillons 4de Kompagni Nr. 133 Jensen i Krigsretten har forklaret, at det var ham, der slog Petersen med

Geværpiiben, da denne bag fra trak ham i Frakken og trods gentagne Advarsler ikke lod være dermed. Rigtigheden heraf er, siger Ministeren, endvidere bekræftet af de øvrige i Sagen afgivne Forklaringer. Menig Nr. 119, Petersen, har vel ikke kunnet genkende Andrageren, altsaa Carl Petersen, men han har afgivet den Forklaring under Eds Tilbud, at han har set, at den Mand, som Nr. 133 gav et Slag med Geværet var den samme, som havde trukket ham i Frakken. Denne Forklaring tillægger jeg imidlertid ikke megen Betydning. Naar Nr. 119 ikke har været i Stand til at genkende Carl Petersen, fremgaar deraf, at han ikke har maattet lægge meget Mærke til Manden, havde han gjort det, vilde han vel have været i Stand til at genkende ham. Men i øvrigt er det ogsaa saaledes, at to tilstedeværende, nemlig Sømand Westergaard og Bogbinder Wandahl have erklæret, at Snedker Petersen, som de stode lige ved Siden af, da han fik Slaget af Geværet, ikke har foretaget sig noget som helst lige overfor Militæret, og endvidere erklærer Wandahl, at vedkommende Soldat slog fuldstændig i Blinde, saa at Slaget lige saa godt kunde have ramt ham som enhver anden. I øvrigt forholder det sig jo saaledes, at Slaget blev tilføjet Carl Petersen umiddelbart efter, at der var blevet kommanderet omkring til Patrouillen. Da Petersen befandt sig foran Patrouillen, medens den marcherede fremad, er det absolut godtgjort, at det har været umuligt, at han kunde rykke Soldaten i Frakken bag fra, medens Fremmarchen foregik, og i det Øjeblik Patrouillen gjorde omkring, vilde han heller næppe være i Stand til at kunne gøre det gentagne Gange, saaledes som Ministeren forklarer, eller saa længe, at der kunde være Tid til at gentage Advarslen, saaledes som Soldaten forklarer. Jeg mener derfor, at der er frembragt større Sandsynlighed for, at Carl Petersen slet ikke har gjort sig skyldig i det, han sigtes for, nemlig at have rykket Soldaten i Frakken, end der er frembragt Sandsynlighed for, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. I øvrigt benægter han selv bestemt at have gjort det. Men, siger Ministeren, der kan ikke paalægges den vedkommende Soldat, Nr. 133, noget Ansvar hverken til Straf eller Erstatning, og det offentlige har heller ingen Pligt til at yde Erstatning til Folk, der indfinde sig ved et Opløb af Nysgerrighed, naar de komme til Skade. Jeg tror imidlertid ikke, at man kan sige om en Mand, der gaar sig en